

N.º 2 (b) Patent n.º 113.982 Prou. 10 cts.

esquitz

Suplement d'EN PATUFET

IMPRUDENCIA AFORTUNADA

Ayuntamiento de Madrid

Imprudència afortunada

No perseguiu mai un lleó ferit!—
digué el vell guia negre al ca-
çador que, endut per l'excitació
de la seva primera cacera de feres ana-
va a seguir el rei de la selva que bra-
mulant de dolor s'allunyava entre les
herbes altes.

—¿I per què no l'he de perseguir,
Totomba? —preguntà estranyat i un
xic molestat el jove Raeburn.

—Perquè s'amaga al costat del propi
rastre i us espera a traïció. No us creieu
mai els que us diguin que el lleó és
un animal noble. Potser ho era segles
enllà, quan no se'l perseguia com ara,

però s'ha tornat cautelós com un gat i traïdor com un cocodril.

—T'expliques com un llibre, Totomba, però no em convences. Ara, per culpa teva, se m'ha escapat aquest lleó, però t'asseguro que cap més no se m'escaparà.

—Oh, senyor, no se'ns ha pas escapat. El seguirem demà, quan ja estigui dessagnat i no serà perillós. Ferit com va, no ha d'arribar lluny.

—¿Et creus que he de caçar lleons com qui cerca bolets? Jo vull lluitar i no fer de coniller. Oh, i que demà les hienes ja l'hauran devorat.

—Oh, no. No mengen pas lleó les hienes.

—Bé, bé, deixem-ho córrer.

I el jove expedicionari cuità a tornar al seu campament, on amb sorpresa trobà que tots els seus companys d'expedició donaven la raó al vell Totomba.

—Si vols tornar viu a Europa, mata els lleons del primer tret o deixa'ls

tranquils que se'n vagin—fou el consell de tothom.

Però ell, tossut, es prometé de no seguir-lo.

A l'endemà, quan Raeburn es preparava a sortir per una nova cacera, el sobtà l'ordre general de preparar la marxa que acabava de donar el cap de l'expedició.

—Es necessari que travessem el desert abans de l'època dels forts vents—havia dit aquest als seus companys—altrament el retorn fóra compromès.

I a contracor Raeburn hagué de deixar la cacera per acomplir la seva tasca de preparar els equipatges i plegar les tendes.

L'expedició geogràfica del coronel Richards, a la que Raeburn estava adscrit, havia de dirigir-se de la Guinea al Nil, travessant el continent africà per una part poc coneguda i amb amples zones de desert. A les poques hores de donada l'ordre, tot estava a punt i la llarga caravana emprengué la marxa sota l'ardent sol africà.

Dies i dies passaren, monòtons, travessant sorral i pedregals desèrtics sense ni una gota d'aigua, ni un bri de vegetació. L'udol dels xacals a la nit, al clar de lluna, era l'única senyal de vida que es notava en aquelles planúries solitàries. Els dies foren molt més nombrosos del que el cap de l'expedició havia calculat; l'aigua començà a minvar, i aviat, no obstant haver-se posat a racció, quedà reduïda a una quantitat insignificant.

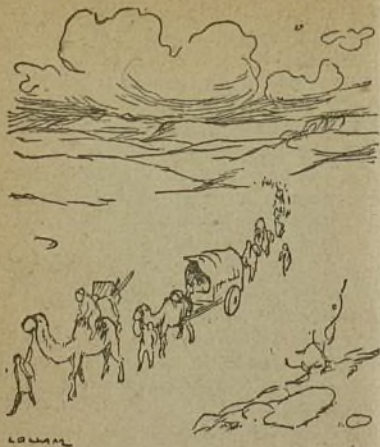
— Senyor — deia el guia Totomba, quadrat davant el coronel —. Ha arribat l'hora de deturar-nos.

— ¿Deturar-nos... i morir? — féu el coronel Richards.

— No senyor. D'aquí a pocs dies, no sé quants, ha de ploure. Ja n'és el temps. Mentrestant, si no caminem, no ens caldrà beure tant, i a la nit potser recollirem un xic de rosada.

El coronel reconegué la raó del vell i donà l'ordre de suspendre la marxa i acampar.

Dos dies més tard, l'aigua faltava

*Dies i dies passaren monòtons, traves-
sant sorral·ls i pedregals...*

per co
Això
prejan
cidí i
—S
distre
I a
lluny
Am
trigà
i a l
dalt
preca
contr
parà.
El
—
enuja
jo el
I
on e
anà
dirig
form

per complet i encara no havia plogut. Això no obstant, Raeburn, que al vesprejar havia sentit l'udol d'un lleó, decidí intentar-ne la cacera.

—Si he de morir aquí—pensà—vull distreure'm per darrera vegada.

I aprofitant l'ombra de la nit, s'allunyà del campament.

Amb el seu instint de caçador no trigà a reconèixer d'on venien els udols i a la poca estona veié el lleó, dret dalt d'una cresta de roques. Amb tota precaució s'hi atansà, pel cantó del vent contrari, i engaltant la carrabina, disparà.

El lleó féu un bot i udolant fugí.

—Altra vegada!—rondinà Raeburn, enujat—. Però, diguin el que vulguin, jo el segueixo.

I així ho féu. Corregué cap al lloc on el lleó havia estat i des d'allà li anà seguint el rastre de sang, que es dirigia cap a un replec del terreny que formava com una petita vall.

—Cal anar amb precaució—es digué

*I aprofitant l'ombra de la nit, s'allu-
nyà del campament.*

Rae
seus
P
born
la p
clar
A
sens
dam

A
del
enu

fa c
P
l'an
quie
nari

E
nel,
tom
caca
E
gut

Raeburn, recordant les instruccions dels seus companys i del guia.

Però tota idea de precaució se li esborrà del cervell en veure al fons de la petita vall un gorc tranquil d'aigua clara que reflectia la claror de la lluna.

Assedegat com anava, hi corregué, sense veure que el lleó se li tirava al damunt...

.

Al campament havien oït el tret, i del coronel al guia tots murmuraren enujats:

—Ja és aquell beneit de Raeburn que fa de les seves!

Però en passar les hores i veient que l'anomenat no es presentava, la inquietud s'escampà entre els expedicionaris.

En clarejar el dia, el mateix coronel, amb dos companys més i en Totomba, sortiren a cercar l'imprudent caçador.

En Totomba, que prou havia conegut d'on venia el tret, no tardà a tro-

bar el rastre del lleó i les petjades d'en Raeburn.

—L'ha volgut seguir i ha mort—digué.

—No hi fa res, cerquem-lo—féu el coronel.

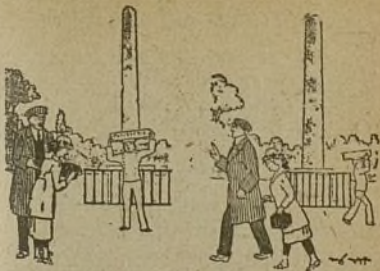
Seguint el rastre, arribaren a la petita vall, i quina no fou la seva alegria en veure l'aigua que els havia de salvar a tots! I davant del gorc hi havia Raeburn viu encara, però ferit i empresonat sota la còrpora del lleó, mort d'un tret de revólver, que li pogué disparar abans que li caigués al damunt.

—He passat la nit ben acotxat—bromejà el jove quan l'hagueren deslliurats—. No tornaré més a perseguir lleons ferits, però cal reconèixer que aquesta vegada sort n'hem tingut tots de la meva provatura.

Ningú no li respongué. Tots tenien la boca plena d'aigua!

GUILLEM D'OLORÓ

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

L'americà:—Agafa de pressa la màquina, filla meva, per a fotografiar el més gran «pastel» que es deu haver fet a Europa.

ENDEVINALLA

.

Substituir els punts per números de manera que multiplicats per una xifra resultin nou xifres iguals.

DENÍS MESTRE

Pàgines escollides

GRANOTADA

Per les salzeredes
de voreta el riu,
dèl niu a la branca,
de la branca al niu,
rossinyols hi canten
que ja ve l'istiu.

Les ronques granotes
a baix al joncar,
inflades d'enveja
d'aquell refilar,
en secret collotge
es varen juntar.

La més bellugosa
els diu: «Escolteu,
¿d'aqueixos volàtils
el cant envegeu?
Doncs si em voleu creure
més bé cantareu.

Escupiü l'aigüeta
que teniu a dins,
passeu's per la boca

d'herba quatre brins;
en l'aire la testa,
els ullets... aixins.

Així se prepara
l'aquàtic estol,
les panxes llustroses
brillaven al sol;
ai! ja pots desar-te,
pobret rossinyol.

Un, dos, tres, fa el mestre
de coll rebotit,
i *rac, garrac*, sona
horrible brugit;
semblant granotada
jamai s'ha sentit.

I un ase tot melancòlic
que estava allí prop fermat,
aqueix consell filosòfic
bo i bramant els ha etzivat:
«El que no ve de natura,
granotes, turulurura».

MOSSÈN JAUME COLLELL

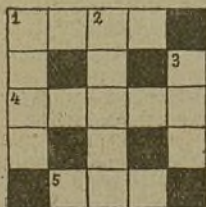
(Del llibre «Fauls i similis». Gustau
Gili, editor.)

LOGOGRIF NUMERIC

1	2	3	4	5	6	Nom d'home
	4	2	3	1	5	Nom de dona
		4	2	1	2	Part del cos
			3	2	6	Moneda
				3	5	Nota musical
				4		Consonant

E. Cid

MOTS CREUATS

Verticalment: 1 En el joc de cartes; 2 Capital de França; 3 Animal domèstic.

Horitzontalment: 1 Menja casolana; 4 Llaminedura de Nadal; 5 Animal d'orelles llargues.

TRADUCCIONS

LES ABELLES I LES ROSES

Volia l'Albert un dia collir una rosa, mes les punxants espines el picaren i es sentí lleument ferit. Una altra vegada, volent tastar la mel d'un rusc, es veié voltat d'abelles que l'omplien de picades.

—¿Com és—digué a son pare—que les roses tan belles tinguin espines tan punxants, i les abelles, que fan una mel tan dolça, un fibló tan verinós?

—La saviesa del Creador ho ha volgut així—respongué el pare—, per recordar-te que moltes coses de la natura que són belles i dolces, poden perjudicar els nois poc prudents.

LA GALLINA

Una pobra vella tenia una gallina que li ponía cada dia un ou. No contentant-se amb això, engreixà la gallina, creient d'aquella manera obtenir dos o tres ous per dia. Mes la sobreabundància d'aliment posà la gallina

tan grassa, que ben prompte deixà de pondre.

Acontenta't sempre amb poca cosa, perquè, com diu molt bé l'adagi, «Qui tot ho vol, tot ho perd».

—Pobre Mateu! Va morir a l'Escala, aixafat per un automòbil.

—¿També hi ha automòbils que pugen per les escales?